

čnice, zmešaj to brozgo in pusti, da se ustanovi, S čisto tekočino, katero dobiš iz tega, zalivaj milo, ko ga kuhaš. Ko se nabere milo na vrhu v obliki pen, ga posnami in daj v primerni posodi k ognju, da se raztopi, prelij v drugo posodo primerne oblike, v kateri se naj shladi in strdi, potem ga razreži v kose, spravi ga na hladno in ga rabi!

Italijansko bojišče.

Na italijanskem bojišču zadnji čas ni nobenih posebnih sprememb. Iz poročil, ki jih dobivamo iz bojišča na Primorskem, je razvidno, da je italijanska ofenziva ustavljena in da Lah ne more ne proti Trstu in ne proti Ljubljani. Pričakuje se v bližnjih dneh resnega odpora naših čet. Gorica je samo dva kilometra oddaljena od nove italijanske črte, Trst pa 20 km. Naša sedajna fronta gre s hriba Sv. Gabrijele (severno od Gorice), 2 km vzhodno soškega boja pri Solkanu proti jugu čez holme vzhodno Gorice, doseže 166 m visok hrib Sv. Marka pri Sempetru in se ob cesti čez Vrtojho v Vipavsko dolino in gor do Oračega sela, 1 1/2 km vzhodno Dola. Doslej so bili še vsi sovražni napadi na to črto odbiti. Italijanska napadalna fronta od Sv. gore do morja je dolga 26 km. Kakor se zdi, se je našim četam vzhodno Gorice že posrečilo napraviti zaporno črto, ki pokaže isto odporno trajno silo, kakor naša na veke nepozabna prva zaporna črta na Doberdobski planoti in ob goriškem mostišču. Na Tirolskem se naši stojijo vedno na črti, ki so jo zavzeli pred dobrim mesecem. Vrše se le manjši boji.

Kako so Italijani zavzeli goro Sabotin.

Najbolj krvavi boji v okolici Gorice so se vršili menda za goro Sabotin. Te boje in junaški odpor naših čet opisuje očividec v nekem italijanskem listu sledeče: Naša artilerija je vrgla čez 600 granat na goro Sabotin. Granate so učinkovale na vrhu gore kakor najhujši potres. Glavna množina avstrijskih čet je pa še kljub temu vstrajala v svojih kritjih. Ta-le kritja so ogromni podzemeljski rovi ali galerije, ki se nahajajo pod gorskimi vršacem in se raztezajo od ene strani vršaca do druge strani. Strmi in sivi vrh gore, višina 602, se je krčevito branila. Na vse pozive, da se naj posadka uda, je odgovorila s strelji iz pušk. Na tem vrhu se je nahajala največja votlina cele gore, v kateri je bila močna avstrijska posadka in poveljstvo gore. Naše (italijanske) čete niso hoteli izgubiti igre, čeprav jim je bilo jasno, da Sabotina skoro ni mogoče zavzeti. Skozi celi dan, celo noč in še drugega dne, ni bilo mogoče priti Avstrijcem do živca. Ko niso vsi ustmeni pozivi, da se naj posadka uda, prav nič izdali, smo spravili mitraljez na pred vhod v votlino. Strelji so padli v temno votlino, toda učinka ni bilo nobenega. Prav gotovo je bila votlina vijugasta in so zadeli strelji samo ob kamene. Samo preklinjanje posadke smo slišali. Ker strelji ni bilo mogoče priti do cilja, mora pa dim pomagati. Vhod v votlino smo poplavalji s petrolejem in

nato zažgali. Plamen je švignil v votlino, kjer je še dalje razsajal. Vsa gora je smrdela tako grozno, kakor če bi tele velikanske množine s petrolejem polih cunj. Toda avstrijska posadka v votlini se še tudi sedaj ni hotela udati in se je še brala skozi več ur.

Ob prihodu Italijanov v Gorico.

Zagrebske „Novine“ priobčujejo s fronte: Zanimiv je bil prihod Italijanov v Gorico. Prve Italijane, ki so prišli v Gorico, so naši polovili in pobili. Nadporočnik Vitič se je bil z njimi po ulicah. Ko smo bili mi odšli, so prišli v mesto Lah. Eden na konju je nosil črno zastavo. Nasproti mu je prišlo okrog 30 deklet — „svoji, ki jih je bilo treba rešiti!“ Pa toliko krvi preliti! Govoril sem z nekim vjetim italijanskim stotnikom. Rekel je: „La gente era contentissima“ (Ljudje so bili prezadovoljni).

Italijansko topništvo je pozobalo Dalmatince, a Italijane naše puške. Videl sem, kako so fantom od srda silile solze v oči. Da morajo brez najmanjše lastne krivde zapustiti, kar so bili toliko mesecev krvavo branili! Vendar si čul: „Hvala Bogu! Kogar Bog ljubi, tega tudi kara. Se nas je Hrvatov za mesec dni. Niti najmanj se ne bojmo Italijanov. Bog bo pomagal!“ Slišal sem težko ranjene vzdihovati: „A pomagaj nam sinjska Gospa! Pa nam je tudi pomagala, ker ne bi bil ostal drugače od silnega topništva nihče živ!“ Tako tudi je. To sem videl in slišal nastanko pripovedovati od vojakov, a izkusil sem tudi sam na sebi. Padli sta te dni dve bombi nad menoj in okrog mene. A vsikdar so mi v mislih Suncičeve besede: „Deva vas štiti in brani, bodite jej vedno udani!“ Dasi sem vedno pripravljen na pot v nebesa!

Včeraj sem šel v bojno črto na pokop padlih junakov. Pridem do vojakov, slonečih ob naperjenih puškah. „Kako je, bratje?“ Eden meni: „Dobro! Na Italijane čakam! Pred seboj vidim smrt. A te se ne bojim. Naj le pride tudi ona, ako je volja božja. Enkrat treba umreti!“ Levo in desno pada tu in tam granata. A tudi krogla iz puške udari včasih v drevo gosto zaraščene gozda. Ugaja mi njegova hladnokrvnost. Dokler je takih, ni strahu pred prodiranjem sovražnika. Taki se ne umaknejo, dokler jim je glava na ramenih. Zavedajo se svoje dolžnosti, potem pa kar Bog da in sreča junška! Nekdo piše v „Slovenec“: „Dalmatinci so proizvajali čuda, ime Dalmatincev je v vseh ustih.“ In ne laže. Najboljši dokaz je to, da so fantje, dve uri prej nego jim je došlo povelje, da zapuste Podgoro, izvršili juriš na Italijane in jih izgnali iz onega dela postojank, ki je bil njim določen za brambo. In trije so bili vjeti, ker sploh niso hoteli verjeti, da je umikanje.“ — „Züricher Tagesanzeiger“ piše o njih: „Branili so se izročiti svoje orožje.“ A eden, ki jim je bil utekel, je pravil: Z bajonetom, kamenjem smo se bili in nazadnje grizli z zobmi. A ako bi bili imeli topništva, bi bila Podgora še sedaj naša! Pa do tega pride itak zorel prej ali kasneje.

Sovražno prodiranje proti Gorici in Trstu ustavljeno.

Prodiranje Italijanov se je ustavilo 2 km vzhodno Gorice pred našo novo bojno črto. Mesto Gorica leži sedaj neposredno pred našo fronto. Za hišami predmestij nabirajo Italijani svoje napadalne kolone in strelji iz italijanskih baterij, postavljenih na zapadnih višinah, letijo noč in dan čez mesto. Laški sunek na Ljubljano, ki bi se imel vršiti po italijan-

skih vojaških kritikih iz goriške okolice, je ustavljen pred našo novo fronto na Goriškem istofako, kakor že napovedani pohod v Trst pred našo novo kraško fronto. Italijani niso prišli bližje Trstu, kakor so bili začetkom vojne, kajti pozicije ob devinskem bregu so bile komaj dotaknjene z opustitvijo doberdobskih postojank.

Pot v Ljubljano nemogoča.

Svicarski general Cherlis misli, da mora Kadorna poskusiti z nadaljevanjem svoje ofenzive na več točkah, enako Brusilovu, ker je direktna pot v Ljubljano nemogoča.

Krvava borba za goro Monte Cebio.

Bojišče, 7. avgusta. Gora Monte Cebio (severno od Asiaga) je že marsikom znana iz krvavih bojev, ki se vršijo tam okoli že več kot mesec dni. Čeravno dosega bižu do 1800 m višine, vendar jo je Lah hotel porušiti v ravnino. Naše postojanke so na tej črti grozno trpele, kajti vse sovražne sile so bile naperjene le proti omenjeni višini. Po dvadnevem srdem boju se mu je vendarle posrečilo prodreti v prvi naš jarek, v katerem pa se je prav malo časa sopiril. Ker so se naše čete menjale, bili so naši slovenskoštajerski vrli fantje nastavljeni na tej planoti v obrambo proti sovražniku. V noči od 5. na 6. avgusta so ti hrabri branitelji domovine kar nepričakovano z ročnimi granatami napadli sovražnika v omenjenem delu naše izgubljene postojanke in mu jo zopet iztrgali iz rok. Razven tega so še uplenili 5 strojnih pušk in vjeli 76 mož pehote. Osebnost sem slišal od višjih častnikov, kateri so izražali posebno pohvalo Slovincem za hrabre in drzne čine v bojih proti sovragu. Bodimo torej ponosni na naš slovenski narod, katerega ime in čast slovi že po celem svetu. Srčne pozdrave pošiljam vsem bralcem tega lista, posebno pa Haložanom. Vaš prijatelj Franc Svenšek iz Sedlašeka pri Ptuj.

Sestintrideseturna borba.

(Z laškega bojišča.)

Nekega jutra na vse zgodaj zadoni par težkih italijanskih topov. Takoj smo vedeli, kaj bo. In res, vedno bolj je pokalo. Borba se je začela. Bilo je res strašno poslušati doneče topove, kateri so bruhali 36 ur brez prenehanja ogenj proti nam. Mislili smo, da bo Lah razbil celi svet. Kmalu nato smo slišali kliče: „Avanti! Avanti!“ Hej, fantje! Puške v roke! Natakimo bodala! Začeli smo strašno bitko, v kateri niso Lah nič dosegli. Popolnoma so utihnil in še do danes je mir.

Prisrčne pozdrave pošiljamo vsem štajerskim Slovincem! Želimo si skorajšnjega svidenja! Dekleta, pripravite si šopke! Ivan Mir, desetnik, Sv. Jurij ob Ščavnici; Martin Cirjak, Celje; Frano Postrak, Vurberg; Alojz Sever, Lutomer; Ivan Glogovšek, Brežice; Jožef Rajer, Ljubljana; vsi pri mari-borskem domobranskem pešpolku.

Se tri svetnike morajo osvojiti.

Posebni poročevalci milanskega lista „Italia“ poročajo iz Gorice: Ne moremo se veseliti posesti Gorice, ko smo jo zasedli, je moramo osvoboditi še treh svetnikov: Sv. Gabrijele, Sv. Marka in Sv. Gore, s katerih višin Avstriji obvladujejo mesto. Kake ceremonije v znamenje zasedenja goriškega mesta so se vršile? Vse je viselo pod Damoklejevim mečem Avstrijcev na višinah vzhodno Gorice. — Poročevalec toži, kako velike težkote so za Italijane omenjene tri utrjene višine. Odpor avstro-ogrskih čet tukaj je povsem neverjeten. Na vsak napad sledi takoj protinapad. Kako dolgo bodo še trajali ti strašni boji, kdo ve to? Hitrega konca bojev ob Soči nikakor ni pričakovati.

7000 italijanskih topov na soški fronti.

Priprave za ofenzivo ob Soči, v kateri so Lah zavojevali goriško mostišče, segajo naravno daleč nazaj. Tam stoječi polki so bili izpopolnjeni, dobro pripravljene rezervne formacije, posebna pozornost pa se je posvečala artilerijski opremi ofenzivne armade. Stevilne nove baterije so bile postavljene. Po italijanskih podatkih je bilo nabranih ob soški fronti skupno 7000 topov. To bi bilo v razmerju frontne obsežnosti petkrat toliko artilerijskega materijala, kolikor so ga združili zavezniki v maju lanskega leta ob prebitni fronti pri Gorlicah.

Pri sv. maši ubitih 13 ljudi.

Usmiljeni brat o. Rajmund poroča, da je bil tik pred Italijani še v goriški stolnici. Granate so popolnoma porušile prezbiterij in njegove dragocene slike. Stolp se je podrl. Za to barbarsko porušenje ni bilo nobenega vojaškega razloga in to jasno osvetljuje svoječasno italijansko krivicanje, ker so avstrijske bombe zadele neko cerkev v Benefkah, ki je stala tik kolodvora. Polovica kapucinske cerkve je podrta. Pri sv. maši je bilo ubitih 13 ljudi, 30 pa težko ranjenih. Ne ve se še, kako je z očetimi težitvi.

Italijanski kralj v Gorici.

Italijanski kralj Viktor Emanuel se je dne 20. avgusta v avtomobilu pripeljal v Gorico.

lost vsako leto težko; troje dete mu je že nebo dalo, troje kraljevičev bi že imeli, ko bi vsako, kot utrgani cvet, ne zvenelo ob prsih materinih.

Stara kraljeva mati je iz zavisti do neveste v nuke svoje zastrupljala, a sinu na uho šepetala:

„Veš, kdo je vzrok smrti tvojih otrok? Glej, iz gotovih znakov sem jaz spoznala, da je tvoja žena okrutna čarovnica. Ona izsesuje iz detet svežo kri, na ustah ima krvave sledove! Poglejmo, ko se iz sna prebudi in najdeš madeže, ki pričajo proti nji.“

Kralj se je stresel groze in trepeta. Ni smel tu pri materi svoji sumiti laži, zato je poklical svojo ženo pred sodnike, ki so izrekli težko obsodbo, da je kriva omenjenega zločina.

Stala je žalostna, molčeča žrtev in rekla niti jedne besede, spominjajoča se na obljubo radi rešitve svojih bratov in ni rekla v svojo obrambo nič, dasi ji je srce od boli pokalo, dasi se ji je ustah trgala krič obupa.

Stala je nema kot kip bolesti.

Pod rabeljev neč bi imela položiti glavo! Tako obsodbo so izrekli sodniki in koj so jo izpred sodišča vlekli v pogubo kot detomorilko.

Šla je molčeča in grizla si je ustnice, da ne bi kriknila in obljube zlomila, a ljudstvo je klicalo po poti:

„O glejte, svežo kri se na ustnicah, kri nedolžnih, s katerih je življenje izsesala!“

In padla so prokletstva na glavo obsojene žrtve od sodnikov, zavržene žene od moža, očrnjene neveste od tašče.

A ko so prišli na mesto smrti, je vzel rabelj izpod plašče meč velikansti in je blisknil z njim in v solnce po zraku. Meč je zasijal, kot kača razdraže-

na, ki hoče besno grizti in pikati in že je imel pasti na vrat kraljice, ko se je naglo odprja zemlja, razpočila je z gluhim, strašnim pokom, a iz odprtine je prišla svetla, čudovita postava Marije Device, v dolgem plašču, z zvezdnato kruno. Jedno dete je držala v naročju, a dvoje se jih je stiskalo k nji, oprijemajoč se z rokami obleke. Z grozčim očesom je pogledala okoli, a množice je prevzel trepet kot mravljje, in kolena so se šibile.

— Mati božja je sama prišla iz nebeskih višin, da priča o nedolžnosti.

„Ali naj vedno pravim na zemlji trpi zaradi ljudske zaslepljenosti“, rekla je z žalostjo in grozi Najsvetejša. „Odstopite proč od vaše žrtve! Ona je vezana z obljubo molčečnosti in ne sme govoriti v svojo obrambo, toda jaz bom zanjo govorila! Glej, otroke ti zorel vračam in z ust tvojih ti jemljem pečat in tvojih dvanaest bratov pokličem.“

In kraljica nema je padla k nogam Marije z zahvalnim poklonom in kriknila je prvokrat z radostjo. Z globočine srea in stisnjene duše se ji je samo eden izraz izvil iz prsi:

„Blagoslovljena!“

Z nebes je zletelo dvanaest orlov in je ostalo okrog svoje sestre in je zopet zažlobilo postavo vitezov v zlodi opravi, v solnce bliščeč. Z žvenketom mečev so sklonili vitezi svoja kolena pred Marijo Devico in so ji skazovali viteške časti.

Ljudstvo se je prekrizovalo in plakalo z radostjo in molilo svete litanije, a kralj je gril v objemu svojo ženo in pritiskal na svoje srce troje kraljevičev in se zahvaljeval Najsvetejši goreče, goreče — samo mati kralja je ostala za kazen, ker je hotela izgubiti nevesto, gluha, slepa in nema, kot kamen brez čuta in dusa.

Detje pod razvalinami.

List „Giornale d'Italia“ poroča, da so Italijani v Gorici in sicer v Gosposki ulici, pod razvalinami neke hiše našli enoletno deklico, ki je bilo klicala: „Mama, mama!“

Laško časopisje o položaju na primorski fronti.

List „Secolo“ piše: Sovražnik je mogel izvršiti popravo svoje obrambne pozicije od Vipave preko hriba Nad Logom in kote 144 do jezera Pietra Rosa. Vzhodno in severno Gorice je sovražnik v posesti ne morda po italijanskem pritiskanju obupno izvoljenih, temveč moderno pripravljenih postojank. Sovražna artilerija razpolaga z oklopnimi namestišči in varno skritimi votlinami ter mogočnimi gozdovi in gorskimi kritji. Na razpolago so tu tudi zložne, široke, za vse kalibre pripravne ceste, ki so v zvezi z železniškimi središči. Tisoče ljudi dela za bojnimi črtami dan in noč, da ojačijo izbrane obrambne črte in železniški promet, ki mu je središče Dornberg, raste neprenehoma. Italijani se nahajajo pred zelo razsežno možno odpornih črt, katerih premaganje stane časa in predvarka.

Potres v Italiji

Dne 16. avgusta ponoči je bil v Italiji hud potres. Iz mesta Rimini se poroča, da je tam napravil potres posebno škodo. Palača Lestini z umetniškimi deli, stolna cerkev, glavno gledališče, velik nov kopalniški hotel in mnogo hiš je skoro popolnoma uničenih. V okolišju Milana se je odtrgal oblak in napravil veliko škodo. Predilnica Vigano je uničena. Vedno bolj se kaže, da je potres v Italiji zadnje dni napravil ogromno škodo. V Pesara so skoro vse hiše težko poškodovane, prebivalstvo prenočuje pod milim nebom. V 12 krajih v bližini srednje jadranske obale je škoda tako velika, da je večina prebivalstva brez strehe. Okoli 20.000 kmetov je brez strehe in živeža. — V kopalnišču Ricione, kjer je bilo 20.000 tučev, so razen dveh hiš vsa poslopja podrti.

Rusko bojišče.

V Bukovini smo vrgli Ruse zahodno od Moldave več kilometrov nazaj in smo zavzeli važni gori Capul in Kreta. V južnovzhodnem kotu Galicije smo se umaknili na karpatski greben in branimo Rusom tu prehod na Ogrsko. Hudi boji so se razvili zahodno in severozahodno od Stanislava. Naši so se severno od Dnjestra ob izlivu Zlate Lipe umaknili na zahodni breg te reke. Iz prostora pri Brodiju še Rusi vedno silijo proti Lvovu, a ne morejo naprej. Dalje na sever se boji sicer vedno nadaljujejo, a do posebnih sprememb ni prišlo.

Pred novimi velikimi boji v Vzhodni Galiciji.

„Lokalanzeiger“ poroča: V Vzhodni Galiciji vlada že nekaj dni mir. Varati pa se ne smemo o tem, da se pripravljajo tam novi ogromni boji.

Rusi v močvirju.

Piše Jožef Korpar, poddesetnik pri težki poljski artileriji na ruskem bojišču:

Predvčeraj (dne 3. avgusta) popoldne se je tukaj odigrala zanimiva igra. V novih postojankah so nas rujavci zopet hoteli napasti. Slutili pa niso, da nas loči močvirje. S svojim uravitjem so drveli kakih 200 korakov proti našim postojankam, a čudno! V močvirju je naenkrat obtičalo čez 500 mož. Prosili so: „Pani! Pani! Ne pucaj!“ (Gospod! Gospod! Ne streljaj!) Nekaj mož je vendar prikobacalo do naše žične ograje. Med ruskim moštvom v močvirju se je nahajal tudi en stotnik, kateri je bil pa iz maščevanja nad takim ravnanjem kar od lastnega moštva ustreljen.

Kako smo Ruse ustavili.

Severno bojišče, 11. avg.

Veliko nas je tukaj slovenskoštajerskih fantov, zato vam napišem nekaj podatkov, kako nam kaj gre. No, sedaj smo enkrat ustavili Ruse, zakopali se v zemljo, pred jarki smo napletli do 7 vrst bodeče žice, pa pridi moskal, če si upaš! Moskal čepi tu za Prutom ter nas pisano gleda. Dne 28. julija zjutraj so vendar začeli daleč tam na levo od nas napadati, a so naleteli na Hrvate. Šestkrat so šli k napadu in šestkrat so nesli krvave buče nazaj. Pa so začeli iti vedno bližje po fronti proti nam, pri vsaki luknji so šli poskušati, kje bi šlo skozi, pa nikjer niso mogli naprej. Aha, mi smo že znali: nocoj še pridejo nas gledat. Vse se je pripravilo za sprejem. Vsak je bil na svojem prostoru. In res! Proti 11. uri ponoči so se že pokali z našimi poljskimi stražami, straže so jih en čas držale, potem pa se potegnile nazaj proti nam. Rakete so švigile v zrak, okolica se je razsvetila, strojnice in puške so zaregetale, a naše topništvo vseh kalibrov za nami, mislil sem, da bo ravno sedaj zrušilo svet v prah. Napad je trajal poldu-

go uro. Moskali so prišli malo iz gozda pogledat, a ker smo jim mi tako gosto rčet metali v oči, da niso nič videli, pa so jo pobegnili nazaj. Potem so moji prijatelji privlekli od nekod vjete Ruse, ki so se že vsi tresli od strahu in so nam rekli: „Vi nas šecko razbili do prahu, mili bože, mili bože!“ Najbolje pa je bil med njimi vesel neki jud, da je prišel v naše roke in je kar od veselja po eni nogi plesal. Na to se je zopet vse pomirilo. Moskali so šli za Prut tuhtat, kaj bi naredili in še tam do klanes tuhtajo. Mogoče bodo do večera zopet kaj stuhtali. No in potem so nekateri naši začeli po jarku vriskati, drugi peti, tretji pa so kričali za moskali „aufbiks!“ ter je zvali na korajžje. Jaz pa sem se potegnil pod zemljo, se zavil v odejo in zjutraj me je prišlo solnce gledat, če še spim. Ko se kuhinja pripelje s kavo, pograbilim si posodo in grem po kavo. Po zajuterku gremo vsak na svoj posel brez skrbi, saj naše straže spredaj pozorno čujejo; in če kaj pride, je vsak na svojem mestu, kot bi ga strela prinesla. Tako živimo mi tukaj. Je lepo veselo, če je lepo vreme, a če pa dežuje, tedaj pa je slabo. Bog daj kmalu mir in potem pa na svidenje v domovini! S pozdravom! Jakob Zemljčič iz Črešnjevca pri Račgoni.

Pred Solunom.

Bolgari so pričeli z ofenzivo proti Solunu. Prodirajo na levem in desnem krilu. Na desnem krilu so zasedli mesto Florino in več važnih gorskih postojank južno od mesta. Na tem krilu so premagali v dvanedevnem boju Srbe in sicer podonavsko in drinško divizijo, katerima poveljuje kraljevič Aleksander. Na desnem krilu so baje Bolgari že prodrli do mesta Kavala, ki leži vzhodno od Soluna ob Egejskem morju. Tudi v središču, ob Vardarju in sicer v okolici mesta Dojran so se pričele bolgarske in naše čete pomikati proti jugu, tako da se prodiranje proti Solunu vrši na treh glavnih točkah. Bolgari so ob reki Strumi prodrli že 60 km daleč na grško ozemlje. Četverosporazumu so pred Solunom prihiteli na pomoč italijanske in celo ruske čete. Prihodnje dni pa že smemo pričakovati pred Solunom velikih bojev.

Proti Solunu.

Ob levem bregu reke Strume je prišlo dne 21. avgusta do bojev, v katerih so bile francoske čete vržene na desni breg reke Strume. Ob levem bregu reke Strume so bolgarske čete zasedle več grških vasi. Cela fronta od jezera Butkovo notri do jezera Tahino se nahaja trdno v bolgarskih rokah. Na ozemlju pri Florini so Bolgari zasedli gorski greben Niđe-Planino. Tukaj je bila vjeta ena cela srbska stotinja. Vojaški položaj pred Solunom postaja za četverosporazumove čete vedno slabši.

Bolgari pred Kavalo.

O bojih v Macedoniji se poroča iz Soluna, da so bolgarske čete, ki so prodirale iz smeri od mesta Seres, prikorakale s svojimi prednjimi četami pred grško obrežno mesto Kavalo, kjer se sedaj vrše bo-

Sarrail se umika.

List „Petit Journal“ piše, da se je general Sarrail s svojo armado umaknil s prve na drugo črto svoje obrambe.

Koliko štejejo armade pred Solunom?

Poročila iz Aten pravijo, da imajo Bolgari in naši pred Solunom 200.000 do 220.000 mož, general Sarrail, poveljnik sovražne armade, pa ima do 250 tisoč mož.

Rumunija.

Rumunija se še vedno ni odločila, kolikor je posneti iz sedanjega položaja, Rumunija ne bo udarila po Avstriji, a bati se je, da bo Rusija izsilila si prehod svojih čet čez rumunsko ozemlje. Nekateri listi pravijo, da Rumunija ne bo posebno močno ugovarjala, ako bi ruska armada čez Rumunijo prodirala proti Bolgarski in Sedmograški. V tem slučaju bo Avstrija smatrala, da je Rumunija stopila na stran naših sovražnikov in bo z oboroženo silo odgovorila Rumuniji za njeno zahrbtnost. Rumunijo veže z nami posebna pogodba, po kateri bi nas morala v slučaju vojske podpirati z vojaštvom. Vse to nas spominja dogodkov pred vojsko v Italijo. Sicer pa se je v zadnjem času položaj v toliko zboljšal, da pravijo, da je izključeno, da bi prišlo v bližnjem času do vojnih zapletljajev z Rumunijo. Poročila pa se tako križajo, da moramo čakati, kaj bo.

Lakota na Rumunskem.

Iz Bukarešte poročajo švicarski listi, da so pač na Rumunskem vsa skladišča polna žita in da dela-

jo veleposestniki presiljajne kupčije, delavstvo pa da trpi lakoto. Rumunska aristokracija ne more zaradi vojne v inozemska letovišča in se je zbrala v Konstanci, kjer živi razsipno in razkošno, dočim nima delavstvo ne zaslužka, ne živil in so se že zgodili poulični izgredi.

Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču se nadaljujejo izredno hudi boji. Sicer pa ni nobene posebne spremembe na ob reki Sommi in tudi ne pred Verdunom.

Še šest tednov velikih bojev.

Francoski vojaški kritiki pišejo v listu „Gaulois“, da bodo trajali veliki boji na ruski fronti le še šest tednov. Potem prične namreč jesensko vreme, ki bo oviralo nadaljna vojna podvzeta. Vojaški kritiki dvomijo, da bi se v tem času posrečilo Rusom več, kakor zasesti nekatere leta 1915 izgubljene, v vojaškem oziru važne točke.

Kedaj bo mir?

Lord Northcliff, lastnik največjih angleških časopisov, je obiskal te dni italijansko fronto in se od tam odpeljal v Rim. V Rimu je izjavil, da sklene Angleška mir še le tedaj, kadar bo nemški cesar kakor vietnik pripeljan na Angleško. — Angleži postajajo blazni.

Naše žrtve za domovino.

Svoje mlado življenje je daroval na oltar domovine nadebudni mladenič Jožef Macur, doma iz Mrčnega sela pri Koprivnici. Bil je dne 18. junija na Laškem zelo močno ranjen, odkoder so ga prepeljali v bolnišnico v Inomost. Tam je dne 25. junija izdahnul svojo blago dušo. — Na Laškem je pri nekem naskoku padel pričen mladenič Jožef Pečan iz Zeleznega pri Podsvredu, star šele 21 let. Pokopan je bil dne 9. julija na tamkajšnjem vojaškem pokopališču blizu gore Cima Dodici. Bil je izvrsten zidarski pomočnik in zelo šaljiv; vsakdo ga je čislal. — Junaške smrti je padel za domovino Jakob Zelenik iz Črmlje pri Sv. Boltenku v Sl. gor. Bil je dne 12. julija od sovražne granate zadet v glavo ter je med potjo, ko so ga nesli sanitetci, izdihal svojo dušo, star 26 let. Poznan je bil daleč okoli kot cerkveni pevec. Pri vojakih so še trije bratje: ognjičar Ludovik v Dalmaciji, narednik Franc v Ljubljani in Karl kot visokošolec v Pragi. Kadetspirant Jakob je bil edina pomoč sestri in staremu očetu, kateri se je tudi boril leta 1878 v Bosni; mati pa je umrla pred 6 leti. — Mlado življenje je ugrabila nemila smrt iz župnije Sv. Barbare pri Mariboru in sicer sina našega cerkvenega ključarja Jožefa Domitar, ki je služil kot topničar na južnem bojišču. Bil je dne 29. junija težko ranjen od sovražne granate in je čez osem dni umrl v vojaški bolnišnici. Starišem, ki so sedaj že drugega sina izgubili na bojišču, naše sožalje!

Vsem padlim slovenskim junakom svetila večna luč!

Tedenske novice.

Najvišja zahvala. Okrajnemu šolskemu nadzorniku g. Ivanu Drellak ter vsemu učiteljsstvu političnega okraja mariborskega se je izrekla za odlične zasluge v vojni oskrbi cesarska zahvala.

Tržaški Slovenci ob cesarjevem rojstnem dnevu. Dne 18. avgusta sta se predstavila gospodu cesarskemu namestniku, ekselenci baronu Fries-Skeneju, gg. dr. Josip Willan in dr. Edvard Slavik s prošnjo, da sporoči pred Najvišji prestol vdanostna voščila tržaških Slovencev povodom cesarjevega rojstnega dne. Gospod namestnik se je zahvalil najpriščneje ter je izjavil, da s posebnim veseljem sporoči v Najvišje znanje ta izraz vdanosti tržaških Slovencev. Pri tem se je z besedami najtoplejega pripoznavanja spomnil izvrstnega vedenja, ki so je tržaški in primorski Slovenci vsikdar kazali v minulem vojnem letu in je posebno naglašal nad vso hvalo v zvišeno vedenje slovenskega prebivalstva v občinah, neposredno sosednih soški fronti in težko prizadetih po vojni, ki je (vedenje) dalo najlepše in najčastnejše izpričevalo njega patriotičnemu mišljenju in avstrijskemu čustvovanju.

Ameriški Slovence sestavil nov zrakoplov. F. Zele, sin pogrebniaka Josipa Zele, je sestavil v Ameriki nov zrakoplov, ki je bil od 20. do 25. junija t. l. v mestu Kleveland razstavljen. Mladi Ferdinand Zele je star 18 let.

Slovenski ameriški prostovoljeci. K ameriškimi prostovolcem je pristopilo večje število Slovencev, katerih bojno razpoloženje proti Mehiki raste.